

Quan Simone va conèixer Sartre

Crec que era el més brut, el que vestia pitjor. Fins i tot crec que era el més lleig!

El filòsof Jean-Paul Sartre (<http://www.catorze.cat/noticia/2708/sartre/lliure/sense/excuses>) va néixer el 21 de juny del 1905 a París i hi va morir el 15 d'abril del 1980. Va ser l'exponent de l'existencialisme i del marxisme humanista. L'any 1964 li van concedir el premi Nobel de literatura, però el va rebutjar. El recordem descobrint com Simone de Beauvoir, amb qui va formar la parella d'intel·lectuals més influent del segle XX, el va conèixer.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=jShWpaNX3uc>
A l'Escola Normal vaig ser veritablement feliç.

Hi havia sempre un grup: Maheu, Nizan i Sartre. Anaven a molt pocs cursos perquè menyspreaven els de la Sorbona i els seus cursos. Entre els sorboners parlàvem d'ells dient que eren terribles, que no tenien simpatia per les coses, que no tenien ànima. El més terrible era Sartre perquè el consideràvem un corredor, un borratxo i un home molt malvat.

Eren diferents en la seva aparença i conducta social. Nizan anava sempre com un *dandy*, Maheu era molt burgès, es va casar amb una burgesa i es vestia amb una elegància molt burgesa. I Sartre no es vestia de cap forma, arribava amb camises obertes, més o menys netes com si fos l'Escola Normal. I el miràvem amb una espècie de terror. No ens dirigíem la paraula. Ells no parlaven amb ningú.

Primer vaig conèixer en Maheu a la Biblioteca Nacional i a través d'ell vaig conèixer Sartre, de qui parlava amb admiració, dient-me: "Mai deixa de pensar, pensa sempre, és extraordinari". Fet que, evidentment, em va intrigar molt. I Maheu em va fer venir a la ciutat universitària per preparar l'examen oral per ser catedràtic. Després, l'escrit. I així vaig començar a fer-me amiga dels seus companys.

En què es diferenciava Sartre tant dels altres? Crec que era el més brut, el que vestia pitjor. Fins i tot crec que era el més lleig! Però recordo haver-lo vist una vegada amb un gran barret als passadissos de La Sorbona, flirtejant amb no sé quina estudiant. Sempre estava flirtejant amb alguna jove filòsofa. Duia un gran barret i flirtejava i jo me'n vaig riure. Tothom se'n reia d'una forma burleta, en el meu entorn que era més aviat del gènere idealista (Merleau-Ponty, Gradilic, etc.).

Quan el vaig conèixer va ser molt diferent, amb prou feines havia tornat a la ciutat universitària, vaig veure algú -ho explico a les *Memòries d'una jove formal*- que era extremadament amable amb tothom, molt generós, que donava moltes explicacions sense tenir sovint cap benefici. Que era molt divertit, molt graciós. I que cantava moltes cançons d'Offenbach. Era totalment diferent al que veien els sorboners.

Foto: Mlilner Moshe